

AVSKEDSPREDIKAN

Nu står jag här för sista gången i fast tjänst i svenskakyrkan. Efter 41 år 2 månader och 20 dagar. Från Börtnan dagen efter prästvigningen i Härnösands domkyrka till avskedspredikan här i Ströms kyrka/ sista gudstjänsten här i Fjällsjö kyrka. Känslor och tankar av olika slag kommer över mig denna dag. Också tankar av självrannsakan med tanke på den här dagens tema "Tro och liv" och också de uppfordrande, kärva texterna vi nyss har hört. Texter med tuggmotstånd, sådant som ska få oss att växa som människor och kristna.

En predikan ska ju inte handla om den som predikar – han/hon ska ju förmedla ett budskap som går utöver den egna personen och de egna åsikterna. Han/hon ska ju predika Jesus Kristus och hans frälsargärning.

Men ändå. Jag har all anledning att spegla mig i texterna för den här söndagen. Och jag tänker att jag inte är ensam att behöva göra det. Vi behöver alla drabbas av allvarsord, väckas ibland. Att komma inför Gud och sätta honom först är den bästa grunden för att växa vidare

Vi hörde texten från profeten Amos bok (Amos 7:14-25). Den stränge profeten Amos slår ofta ner på orättvisor och hyckleri. Idag talar han i Guds namn – och slår ner på Israels folks gudstjänstliv. De spelar, sjunger, offrar fas– utan att göra det med hjärtat. De firar gtj bara för att sas. Sedan fortsätter vardagen som om ingenting hade hänt. De lever som om de inte hade varit på gtj. Vi får fundera själva: Låter vi mötet med Gud i gudstjänst få prägla våra liv? Amos skriver: "Låt rätten flöda fram som vatten och rättfärdigheten som en uteslutad ström."

Sedan har vi episteltexten- Det är Paulus som skriver till kyrkan i Rom (Rom 7:14-25) – men också till oss i dag.

Kanske en ngt svår text – eller vad tycker ni? Men jag tror att vi kan känna igen oss. Som det här med att vi vill göra gott, vi kanske har de allra bästa ambitioner – men vi gör ändå inte gott. Kanske vi i stället hamnar i motsatsen – vi gör ont. Här får vi fundera över tillfällena i våra liv då vi borde ha handlat annorlunda än vi gjorde. Jag skulle kunna räkna upp många gånger då jag handlat fel – eller kanske inte gjort något alls. Du känner säkert igen dig i det här? Men du och jag är människor på gott och ont. Jesus har gett oss bra regler: Det dubbla kärleksbudet t ex – om att älska Gud, varandra och sig själv. Här är idealet. Att sätta Gud först för att ha en fast grund i tillvaron – men också för att kunna be om vägledning och hjälp i livet. Men också förlåtelse när det blir fel – för det gör det ju. Paulus ger oss i Romarbrevet en inblick i hur förlåtelsen verkar – den får vi genom Jesus Kristus!

Detta är den säkra grunden – att få lägga sitt i Jesu händer. Vara omsluten av hans förlåtelse. Med den grunden kan vi gå vidare i livet tillsammans med Gud. Här finns uppgifter för oss var och en – det gäller bara att se vad som är mitt uppdrag och med frimodighet ta det på allvar.

Evangeliet idag (Matt 21:28-31) får påminna oss om det – och det är viktigt att vi tar vårt uppdrag på allvar. I texten är det en som säger sig vilja göra – men inte gör och en som inte vill göra – en ändå gör.

Det här är nog något som vi känner igen – kanske från arbetslivet eller från livet därhemma. Det finns alltid den som förklarar sig villig – men som struntar i att göra. Jag hoppas verkligen att jag inte varit

den personen här på jobbet. Där finns den som säger sig inte vilja eller orka – men ändå gör. ---Och det är ju den som gör Guds vilja som han behöver i vår värld.

Att leva så att Guds kärlek blir synlig i världen, i vardagen, på jobbet, i hemmet. Att ge andra tröst, hjälp, kärlek och hopp. Leva så att andra blir nyfikna för att få veta vad jag och du tror på. Då kan också de upptäcka tryggheten hos Gud. För vi är Guds händer, fötter, ögon och öron på jorden idag.

Och hur vi lyckas... Hur jag har lyckats... Vi får rannsaka oss själva. Spegla oss i bibelorden. Och tacka för att förlåtelsen finns genom Jesus Kristus den som vi får leva i och växa genom – varje dag!

Amen